

РЕШЕНИЕ

№ 7316

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7908** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

С Решение от 31.03.2022г., постановено по н.а.х. дело № 10504/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, VI-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №19-4332-012446/04.07.2019г. на ВПД Началник сектор към СДВР - Отдел „Пътна полиция“ с което на А. П. Ш. на основание чл.185 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.20,ал.1 от ЗДВП е наложил глоба в размер на 20 лева и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДВП - глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за извършено нарушение на чл.123,ал.1,т.1 от ЗДВП.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, е обжалвано от А. П. Ш.. Касаторът моли за отмяната на решението, ведно с потвърденото с него наказателно постановление, по съображения за допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. По същество твърди, че не е извършил нарушение, доколкото правната квалификация на деянието му е по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДВП, който текст счита, че не може да бъде нарушен.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не за представлява.

Ответникът по касационната жалба – Началник група към СДВР отдел „ПП“ за съдебно заседание редовно призван, не се явява, не изпраща представител и не ангажира становище.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 10.05.2019г., около 19,30 часа, касаторът А. Ш., като водач на л.а. „С. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица]. Приближавайки се към № 21, поради недостатъчен контрол върху управлявания от него автомобил, реализирал пътно- транспортно произшествие със спрелия лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от П. И. И.. Касаторът Ш. напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на СДВР.

АУАН бл. № 033008/14.06.19г. е бил съставен на основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН по декларация от другия участник в ПТП, Докладна записка посетилия ПТП-то патрул, в присъствието на „двама други“ свидетели, както и в присъствието на А. Й. Т., на когото в връчен на същият ден. Касаторът Ш. е подписал АУАН бл. № 033008/14.06.19г. с възражение и последствие е депозирано такова пред АНО с вх. № 433200-64104/18.06.2019г.

Административнонаказващият орган счел възражението за неоснователно и въз основа на акта за установяване на административно нарушение издал наказателно постановление № 19-4332-012446/04.07.2019г. с което по т. 1 за нарушение по чл.20, ал.1 ЗДвП наложил наказание „глоба“ в размер на 20 лв., на основание чл.185 ЗДвП; и 2/ за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП -,глоба“ в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено изцяло, като законосъобразно. За да потвърди последното СРС установил, че в хода на административно наказателното производство не били допуснати съществени процесуални нарушения, като АУАН и НП съдържали задължителните по закон реквизити. От доказателствата по делото безспорно се установявало извършването на нарушението на ЗДвП.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Преди всичко следва да бъде посочено, че н.а.х.д. № 10504.2021г. на СРС е второ по ред първостепенно съдебно производство, след като с Решение № 4595/09.07.2021г. по адм. д. № 4479/2021г. на АССГ е отменено Решение от 06.04.2021г., постановено по н.а.х.д.№ 2878/2020г. по описа на СРС,104 състав, като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС при спазване на дадените указания. Последните в

случая се свеждат до това съдебният акт да се мотивира, а именно от фактическа страна какво е прието за установено, въз основа на какви доказателства и кои са приложимите правни разпоредби за случая. Според АССГ в предходното решение на СРС липсват ясни изводи на съда относно това има ли извършено нарушение на посочените в НП и АУАН правни разпоредби, въз основа на какви доказателства се установява извършеното нарушение.

В случая СРС VI-ти състав е изпълнил указанията на АССГ, като, макар и лаконично, е изложил съображения в насока на дадените задължителни указания с Решение № 4595/09.07.2021г. по адм. д. № 4479/2021г. на АССГ.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, за които следи служебно, в която насока АССГ не констатира допуснати нарушения. СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение-чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Необосноваността не е касационно основание /арг. от чл.348, ал.1 от НП, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН/, тъй като касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване. Касационният съд може да контролира само начина на формирането, но не и съдържанието на вътрешното съдийско убеждение, поради което и не може да прави своя преценка на събраните доказателства и да изгражда въз основа на нея фактически изводи, след като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото, които биха обусловили връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. В случая, въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса, е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на Ш.. В решението е даден отговор на всички поставени въпроси, включително и относно характера на нарушението и неговите обективни и субективни признаци.

На първо място, СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл.20, ал. 2 от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на А. Ш.. В същност по повод това вменено административно нарушение не е имало спор както пред нито

една инстанция до сега.

Спорът се свежда до вмененото по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДВП и наложеното на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДВП административно наказание – глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца.

Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДВП вменява в задължение на участник в пътнотранспортно произшествие, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

В случая е безспорно установено, че касаторът е притежавал качеството на водач на пътно превозно средство /ППС/ по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДВП. Безспорно е установено също така от приобщените към делото писмени и гласни доказателства, че на сочената в АУАН и НП дата и час Ш., като водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] е реализирал ПТП със спрелия л.а. О. А. с рег. [рег.номер на МПС] .

Настъпилите материални щети са част от легалната дефиниция на понятието "пътнотранспортно произшествие", дадено в § 6, т. 30 от ДР на ЗДВП, съгласно която "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В конкретния случай настъпването на същите е посочено в съставения АУАН, като в него е препратено към съставения протокол за ПТП, който протокол е приложен към административно наказателната преписка, с оглед на което релевираните в жалбата възражения в тази насока са неоснователни.

Установява се също, че касаторът не е спрял на мястото на ПТП, при което е осъществил от обективна и субективна страна соченото в АУАН и НП нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДВП, която норма регламентира задължение за водачите на МПС, което касаторът съзнателно не е изпълнил. Неизпълнението на това законово регламентирано изискване правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДВП, съгласно която водач, нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. Наложена глоба и лишаване от право да управлява МПС кореспондира с тежестта на извършеното от касатора нарушение.

Предвид изложените съображения, съставът на съда, като касационна инстанция намира, че решението на визивния съд не страда от твърдяните в жалбата пороци, не са допуснати твърдяните в жалбата нарушения на материалния и процесуалния закон, както и не констатираха такива при извършената служебна проверка съгл. чл. 218, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Не са налице и наведените касационни основания, представляващи основания за неговата отмяна, поради което като законосъобразно и обосновано решението следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.03.2022г., постановено по н.а.х. дело № 10504/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, VI-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №19-4332-012446/04.07.2019г. на ВПД Началник сектор към СДВР - Отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: